

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 20

Partizanska knjiga

Naslov originala
COCK AND BULL
Copyright © 1992, Will Self
All rights reserved

© za ovo izdanje Partizanska knjiga, 2018.

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Vil Self

BULEZGARIJE

S engleskog prevela Nataša Srdić

Kikinda, 2018

Đoka je za Kresidu i Čarlsa

Bul je za Viliijama

ÐOKA

Noveleta

Ja neću opisivati život Žuanov – naravno, ako budem u stanju uzdržati se od toga; neću razmišljati, ako mognem oterati misli koje se pripijaju uza me kao štene uza svoju majku, kao morska trava uza stenu, ili kao poljupci zaljubljenoga uz usne svoje dragane, uvodeći nas tako u neprohodni lavirint. Dakle, kao što sam rekao, ja neću da filozofiram, jer hoću da me čita svet.

Bajron, *Don Žuan*¹

¹ Preveo Okica Gluščević. Beograd: Politika; Narodna knjiga, 2004. – *Prim. prev.*

1

Uvertira

Kerol se, u neku ruku, oduvek osećala manje ženstvenom u Denovom prisustvu. Nikada ona ne bi opisala ono što je osećala na ovaj način – i svakako ne bi upotrebila ovakav jezik. Kerol je završila trećinu studija sociologije na Lanstefanu, malom, dosadnom velškom koledžu. Njeno trećestepeno obrazovanje trajalo je kratko. Bila je izložena dovoljnoj količini tada modernog studentskog radikalizma da bi svojim osećanjima otuđenosti od Dena mogla da prikači prikladne etikete feminističkog žargona – ali Kerol je bila previše apatična da bi oblikovala vlastiti sud. Stoga, muškarci nisu nužno glupi ili šovinistički nastrojani, niti su „falocentrični“ ili „osnaženi muškom falusnom hegemonijom“. A žene, s druge strane, nisu one depresivne, ma kakvi. A nisu ni „otuđene“. Neka se nikada za njih ne kaže da im je „diskurs narušen“.

Kerol je provela duge, sapfijske noći na Lanstefanu pod uticajem punačke lezbejke po imenu Beverli, poreklom iz Lidsa. Beverli ju je podučavala žargonu i pokušavala da je od statiste preobrati u protagonistu ove pseudo-filozofije. Instant kafa ih je raspaljivala i na kraju, oznojene, međusobno su se poigravale dugmićima na tregerima uniformi.

Ali, uprkos ovim relativno egzotičnim doživljajima, Kerol, ćerka očajnički povučene žene i nezadovoljnog, samoukog elektroinženjera iz Pula, nije naginjala originalnom životnom stilu, niti je čak nameravala da

završi studije ne bi li se suprotstavila muškoj kulturnoj hegemoniji. Beverlino telo, koje je mirisalo na kiselu pavlaku, i ispitivački prsti nisu uspeli da oslobode zalihe seksualne energije koje je Kerol možda imala zaptivene unutar uskih nedara – baš kao ni udarci otprilike sedam penisa koji su, poput slepih krtica, rovarili između njenih tankih butina otkad je počela da se bavi takvim stvarima.

Denu je zapalo da to postigne – sasvim slučajno. I ova slučajnost, zajedno s Kerolinom sklonošću da uvek, uvek ide linijom najmanjeg otpora, u svemu što je govorila ili radila ili čak mislila, čini od ove priče naročitu bulezgariju.

Bančenje po pabovima u vijugavoj glavnoj ulici pijačnog grada u Vorikširu predstavljalo je uvertiru u lanac slučajnosti. U maniru studenata širom sveta, Kerol je napustila Lanstefan s dvoje kolega, od kojih je jednog samo površno poznavala. Ovaj površni je, sa svoje strane, još površnije poznao neke studente dizajna na Stauerbridžu. Žurka je bila u najavi. Troje Lanstefanijanaca, Kerol, devojka po imenu Bea i mladić, Alun, u sumrak su krenuli iznajmljenim automobilom i pronalazili puteve kroz Vels, a potom kroz englesku noć, kroz uzani tunel obasjan farovima.

Ispostavilo se da žurka predstavlja Denovo posleispitno opijanje. Drugi mladići, u *soul rebel* uniformi sačinjenoj od uskih tregerki i vunenih kapa, pesnicama su ga udarali po nadlakticama. Kerol je zapazila njegov tužni, samoprekorni osmeh – povijen u uglovima usana poput zategnute bolničke posteljine – i zapitala se da li je i on oran za bančenje po pabovima poput njih.

Bio je.

Aderston je izabran za mesto bančenja, zato što je to grad s najvećim brojem pabova u jednoj ulici u Engleskoj (ili Velsu, kad smo već kod toga): ukupno dvadeset dva. Društvo iz Stauerbridža je nameravalo da započne na jednom kraju i nastavi ka drugom, usput ispijajući po piće u svakom pabu. To je bila lično Denova ideja.

Veče je postajalo sve zadimljenije i zagušljivije. Kerol je otpočela s džinom, ali je ubrzo prešla na pivo, jer joj se mantalo u glavi. U jednom ključnom, nedefinisanim trenutku – zureći bez razumevanja u uvodni stih pesme *Desiderata* („Hodi mirno među ovim ili onim...“) – Kerol je shvatila da je prešla granicu između prilične pripitosti i nesumnjivog pijanstva.

Studenti dizajna su se nakačili jedni drugima na ramena. „Hajde, Ajlin!“, uzvikivali su, parodirajući džodijevski² akcenat. Prethodno su pripremili kartice s nazivima svih pabova u Aderstonu u jednoj koloni, dok su drugu kolonu ostavili praznu za imena pića, odgovarajuće jedinice alkohola i tako dalje. Ali, do sada su odustali od međusobnog poređenja učinaka i umesto toga su bili skroz naskroz pijani.

Kerol je pogledala Aluna, koji joj je uzvratio pogled. Shvatila je koliko slabo zaista poznaje ove mladiće sa Stauerbridža. Jedina prava povezanost postojala je s Denom, s kim je Alun dve godine išao u školu u Kardifu, ali nikada nisu istinski bili *sasvim* bliski. Kerol je s pravom osećala kako je njen društveni položaj čak nategnutiji i beznačajniji od Alunovog. A onda je Den pogledao Kerol i ona je iz nekog razloga videla saosećanje u tim naborima nalik na uglove bolničkih kreveta i u njegovom svetlosmeđem čuperku koji je pokazivao isti smer – prema podu.

² Dijalekat koji je u upotrebi na severoistoku Engleske. – *Prim. prev.*

Tucali su se na tankom, penastom dušek. Den je prerano ušao u nju, škripavo i predvidivo, bila je uska i suva. A on je svršio nakon tri šmirglajuća poteza. Ali, iz nekog čudnog razloga, usled neke sinaptičke smetnje, Kerol je takođe svršila. Orgazam ju je obuzimao dok je u bolnoj zamišljenosti zurila u neki nadriumetnički poster. Bio je to prvi orgazam koji je doživela s muškarcem u sebi. Kasnije, dezorijentisana, nacvrcana i pomračenog uma, čučnula je i piškila na gomilu Denovih udžbenika koji su ležali u uglu sobe.

Kad se vratila na ukrućeni dušek i sklupčala u položaj fetusa, osetila je kako je Denov čuperak golica između lopatica, dok su mu zatvorena usta bila priljubljena uz njena leđa. Uzvratila je s milimetarskom preciznošću.

Den i Kerol su se venčali nakon otprilike godinu dana i skoro svako ko ih je poznao smatrao je kako ona mora da je trudna – ali to nije bio slučaj. Kerol se udala za Dena zbog tog kratkog, ekstatičnog probadanja i blagotvornog talasa koji je usledio i, uprkos činjenici da taj doživljaj nije ponovljen, Kerol je i dalje osećala neku nejasnu povezanost s njim. Bila je sigurna u to da osećanje koje gaji prema njegovom tankom, suvonjavom belom telu s malim smeđim mladežima predstavlja ljubav. I njegova kosa boje peska koja prirodno pada u stilu tifusa, frizure popularne dvadesetih godina – pri čemu mu čuperak u vidu luka prelazi preko osetljivih obrva – to je takođe bilo ljupko. Kerol je reagovala i na Denovu spretnost. Poput mnogih drugih ljudi sklonih dizajnu, Den je imao vešte i pravio je zabavne stvarčice od papira i kartona. Pozivnica za njihovo venčanje bila je u obliku papirne skulpture. Kad se otvori, pojavi se crkva; otvore se papirna vratašca iz kojih iskoče izrezani svatovi – bilo je to strašno pametno.

Kerol je napustila Lanstefan i preselila se u iznajmljeni stan blizu Stauerbridža kako bi bila s Denom. Ionako nikada nije uspela da se uhvati ukoštac sa sociologijom. Bio je to jedini smer koji je imala dovoljno poena da upiše, a Lanstefan nije bio njen izbor, već izbor računara Centralnog veća za prijem na fakultete. Kerolin samouki otac elektroinženjer bio je razočaran i njegovo nezadovoljstvo se osetilo u kivnom govoru na venčanju, punom obrta zamršene i sitničave ironije koju Denova porodica i prijatelji uopšte nisu razumeli, misleći, pošto su poticali iz solidnijih domova srednje klase, kako on pokušava da bude duhovit. Niko nije bio religiozan – a spisak željenih poklona za venčanje nalazio se u Hilsu.³

Kerolina majka je bila manje razočarana. Znala je da je Kerol slična njoj, dobra kad je podvrgnuta dobrom uticaju, ali lenja i bez dubokih uverenja. Kako je Kerol takođe bila vižljasta i lepa na svedeni, engleski provincijski način, bilo je najbolje da se uda mlada i podvrgne stabilizujućem uticaju.

Kerol je imala devetnaest godina kad se udala za Dena. Denu je bila dvadeset jedna – još godinu dana ga je delilo od sticanja diplome. Nakon sticanja zvanja, uspeo je da dobije posao u konsultantskoj firmi u Londonu čija je specijalnost bila korporativni identitet. Preselili su se iz jednosobnog stana u Stauerbridžu u dvosobnu kućicu u Mazvel Hilu u severnom Londonu.

Otrpilike u to vreme Kerol je shvatila da se oseća manje ženstvenom u Denovom prisustvu. Razlog za to što nije iskazivala ovo osećanje ležao je u čudnoj privrženosti koju je izazvalo njihovo jedno jedino zajedničko pijano svršavanje. Razlog što to nije mogla da izrazi apstraktnijim i potencijalno osnažujućim rečima

³ Hils je britanski lanac prodavnica nameštaja i opreme za kuću. – *Prim. prev.*

ležao je, kao što smo rekli, u propalom Beverlinom uticaju.

Ali, u Londonu je Den, u besprekornoj teksas jakni i kožnim pantalonama, dovodio kući kolege dizajnere na večeru ili piće. Ta stvorenja, s debelim jaknama od java pamuka i sklopom plastičnih ukrasa načičkanih treperavim LCD-ima, govorila su jezikom koji je bio nov za Kerol. Dok je učila reči, počela je da shvata kako je to svet potencijalno nedvosmislenog zadovoljstva, seksualnog ili nekog drugog.

I tako je Kerol počela da vidi Dena u pravom svetlu: tankog, mrzovoljnog, feminiziranog, nesigurnog u sebe. Dopustila je da joj dopre do pameti da su ona tri iznenadna naleta zaista bila čista slučajnost.